

и се изработва основата на организацията, съответствующа на особеноститѣ на исторически образувалия се и усъвършенствуванѣ вече международенѣ съюзѣ Наистина, и сега ние отново се натъкваме на домогвания прокарани въ Мирнитѣ Договори на „победителитѣ“, противни на дѣйствиющето международно право, чието узаконяване се опитватѣ да прокаратѣ, опирайки се на силата. Обаче, не можемѣ да допуснемѣ, че съ възстановяването на нормалния животѣ въ международния съюзѣ държавитѣ биха се помирили съ такъвѣ атавизмѣ, повръщайки се три столѣтия назадѣ. По естествено би било да предположимѣ, че и тукѣ ще възкръсне вниманието къмѣ нарушеното право, което е било въ сила до подписването на Мирнитѣ Договори въ предградията на Парижѣ.

Противѣ узаконяване силата сж водени въ течение на вековетѣ непрекъснати борби. Въ основата на тия борби е лежало стремлението на всички държави, членове на международния съюзѣ, къмѣ обезпечаване на опредѣленѣ редѣ, който да отговаря на правното съзнание на тия държави. Следователно, нѣмаме основания да предполагаеме, че въ бъдещето би изчезналѣ той родѣ стремление.

Международното право, съ течение на вековетѣ беше прокарано въ живота съ целѣ съ неговата помощѣ да се отстрани „узаконяването на силата“. Затова, длъжностѣ е да се привлекѣтъ къмѣ него особено държавитѣ, които по-дълбоко и по-чувствително отъ другитѣ изпитватѣ тежестѣта на реда създаденѣ отъ победителитѣ. Разбира се, че не е случайно, че именно въ България се появява предлаганата на читателя книга. И Германия, и Австрия, и Унгария, макарѣ и всичкитѣ да се считатѣ за непосредствени виновници на войната, получиха, въ една или друга форма, помощѣ и облекчение въ връзка съ изпълнението отъ тѣхѣ на задълженията по Договоритѣ. Единствено България е лишена отъ каквато и да е помощѣ и облекчение. Още повече, че тя полага огромни усилия — това се признава отъ всички — за да изпълни задълженията, при условията на живота си, понѣкога; непоносимо тежки.

При това положение, на нея остава едно — да желае щото въ съвремения международенѣ животѣ да се отдаде на истинския правовѣ редѣ по-вече значение. И тогава трѣбва да се напомни за действующитѣ и още не стмѣнени норми на международното право. Тѣзи последнитѣ именно съ сигурностѣ сж длъжни да защитятѣ нарушенитѣ правни интереси на България. Тя не може сжщо така да не желае, щото това „ново“ въ международния съюзѣ, като отговаря на общото правосъзнание, ново, което усъвършенствува и развива международното право, да послужи и за защита и на българскитѣ интереси. Настоящиятѣ трудѣ е проникнатѣ именно отъ такива желаня. Съ него трудѣ се прави смѣлѣ опитѣ за запоз-